

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Deel 1 - Bob en Betty's zomer met Kapitein Hawes

Nu zal ik je vertellen hoe Bob en Betty de zomer aan de kust doorbrachten met Kapitein Ben Hawes. Kapitein Ben was een oude zeeman. Na veertig jaar dienst op volle zee was hij aan wal gegaan. Stoer en hartelijk, en met eindeloos veel verhalen over vreemde avonturen in buitenlandse havens en met inheemse volkeren, was hij interessanter voor de kinderen dan het meest fascinerende sprookjesboek.

Zijn huis was een klein museum met allerlei spullen uit verre landen. Zo waren er: de grote groene papegaai, die riep: "Schip ahoy" en "Iedereen aan boord!", de schelpen die de ruisende echo van de oceaan gaven als je ze aan je oor hield en de bijzondere voorwerpen met vreemde vormen, uit verre landen. De jongen en het meisje vonden alles allemaal even interessant en leuk. Op hun eerste dag was het weer prima en de baai was glad, dus nam Kapitein Hawes de kinderen mee uit voor een tochtje in zijn zeilboot. Wat was het heerlijk om zo gemakkelijk over het glanzende water te scheren. De

kust, de dokken en de schepen bij de werven waren allemaal zo interessant om te zien vanaf het water. De Kapitein vertelde hen onderweg alles over de verschillende vaartuigen die ze passeerden, de vissers, de kolenschuiten en de zwerfbootjes. Hoe ze zeilden en waar ze naartoe gingen. De kinderen luisterden ademloos. De Kapitein vertelde graag over schepen en de zee, maar hij wist ook veel over de geschiedenis van dingen die verband houden met het zeeleven. Hij vertelde over de eerste mensen die, lang lang geleden, begonnen rond te trekken op vloten en in kano's die uit boomstammen waren uitgehold.

"In de Stille Zuidzee maken sommige volkeren deze kano's nog steeds. Ik heb ze vaak gezien", legde hij uit.

"En jullie hebben natuurlijk wel eens gehoord van de berkenbastkano's van onze Indianen. Daarna werd langzamerhand het gebruik van zeilen ontwikkeld, en de boten en schepen werden groter, en nu is de dag van de stoomboot aangebroken."

"Ik wil jullie graag alles leren over het maken van

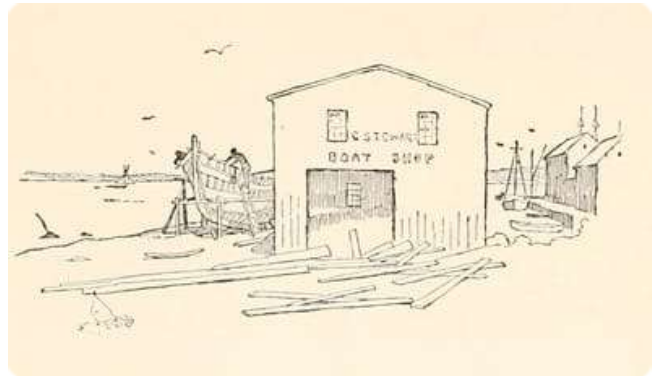

boten en schepen", voegde hij eraan toe. "Ik zal jullie morgen naar de werven brengen, als dat goed is, en jullie laten zien hoe ze ze maken. Dan kunnen jullie, als jullie naar huis gaan, waar ze

niet veel weten over zulke dingen, het ze allemaal vertellen."

Op de Scheepswerf:

De volgende dag hield Kapitein Hawes zich trouw aan zijn belofte en nam de kinderen mee naar Stewart's Botenwinkel, waar een vissersboot werd gebouwd. Hij liet hen zien hoe het frame werd gemaakt, de kiel, de ribben, de voorsteven en de achtersteven van de boot. Hij liet ook zien hoe de planken werden gelegd.

Hoe alles zo strak en sterk mogelijk was gemaakt, zodat de boot bestand was tegen de spanning van heen en weer geslingerd te worden door zware zeeën.

Bob volgde het allemaal met enthousiasme, want hij hield van timmeren en werken met gereedschap. Hij nam zich voor dat hij op een dag ook een boot zou bouwen.

Nadat alles wat duidelijker was geworden en beter te begrijpen was, door het voorbeeld van de vissersboot, stelde de Kapitein voor om een bezoek te brengen aan de scheepswerf, waar een echt levensgroot schip werd gebouwd.

Hier troffen ze een drukke bende mannen aan die hard aan het werk waren. Sommigen hakten met brede bijlen in het hout, anderen zaagden planken en weer anderen werkten met zweepzagen en maakten logboeken.

Op de stellages rond het grote schip, dat zo hoog als een huis boven hen uit torende, waren nog meer mannen

die planken op hun schouders tilden en naar de plaats brachten waar ze moesten worden vastgeschroefd.

En hoe groot was het allemaal! De kinderen keken vol

verwondering in het rond.

Ze hadden zulke schepen al in het water gezien, maar hadden nooit geweten hoe groot de rompen in het echt waren, bijna zo groot als een huizenblok, althans zo leek het.

Kapitein Hawes liet hen toen

zien hoe dit grote schip volgens hetzelfde principe was gebouwd als de kleine boot die ze zojuist hadden gezien. En als de kinderen nog niet echt alles begrepen, was dat niet de schuld van de Kapitein. Het onderwerp was nogal groot voor beginners. Maar het was een geweldig gezicht, en het was niet voor iedereen weggelegd een schip gebouwd te zien worden en dat wisten ze.

Op weg naar huis roeiden ze langs sloepen met een vreemd soort plankje aan het einde van de boegspriet. De Kapitein zei dat dit een "preekstoel" werd genoemd. Deze boten gingen zwaardvissen, en op de "preekstoel" stond een man met een lans in de hand, terwijl een "uitkijkman" de vis in het vizier hield. Toen de boot dichtbij genoeg was, stond de man met de lans gereed en stak de vis met een speer in het voorbijvaren. Hij beloofde deze grote vissen aan de

kinderen te laten zien als er de volgende keer een vangst binnenkwam.

Mosselen graven:

Hoewel er zoveel interessante dingen te zien en te leren waren aan de kust, was het strand ook een ideale plek om te spelen. De jongen en het meisje vonden het zo leuk dat het met niets vergeleken kon worden.

Mosselen graven was ook zoiets leuks wat je op het strand kon doen. Kapitein Hawes nam ze bij eb mee naar de zachte modder en liet ze zien hoe ze de mosselen moesten opgraven. En dan het plezier om ze te roosteren in het drijfhoutvuur, of er een heerlijke soep van te maken.

Hier ontmoetten de kinderen hun kameraad, Patsey Quinn. Kapitein Hawes noemde hem gekscherend een kleine waterrat, want Patsey was langs de kust grootgebracht en wist alles van het strand. Hij bleek een zeer waardevolle vriend voor Bob en Betty te zijn,

en de Kapitein kon erop vertrouwen dat hij voor hen zou zorgen, want hij wist natuurlijk precies wat veilig was en wat niet.

Hij nam de kinderen mee op vele expedities langs het strand. Hij wist precies waar de beste kokkels en

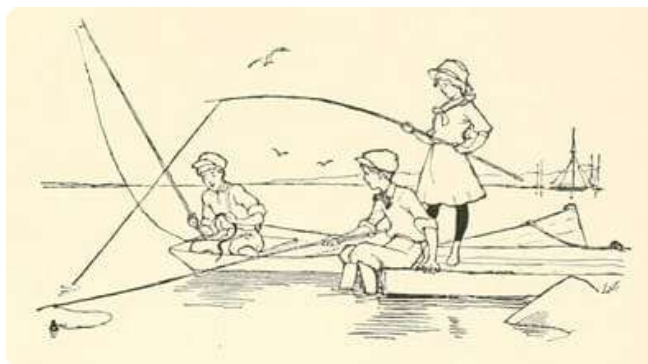
mosselen te vinden waren, waar de krabben leefden en hoe ze te vangen. Terwijl ze tussen de met zeewier bedekte rotsen door waden, beleefden ze spannende avonturen, waarbij krabben af en toe in hun tenen of vingers haptten, omdat krabben er nu eenmaal bezwaar tegen hebben om gevangen te worden.

Patsey leerde zijn nieuwe vrienden ook vissen, hoewel ze nooit zulke goede vissers werden als hij. Ze leken meer donderpadvissen te vangen dan wat dan ook, en hoewel donderpadvissen geweldig uitziende wezens waren, waren ze niet, legde Patsey uit, erg goed te eten. Bot en paling smaakten beter. Maar Betty was bang voor paling. Ze kronkelden zo.

De vele soorten zeewieren en schelpen interesseerden de kinderen ook. De veelkleurige kiezelstenen waren zo mooi en rond omdat ze door de zee werden gerold, legde Patsey hen uit.

Hij liet ze ook zien hoe ze platte stenen over het wateroppervlak moesten gooien, totdat ook zij de stenen een aantal keer konden laten stuiteren voordat ze zonken.

Er kwam geen einde aan de verscheidenheid van spannende en leerzame activiteiten. Elke dag leek weer nieuwe leuke avonturen voort te brengen. De kinderen, bruin gebrand door de zon, genoten er met volle teugen van.

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

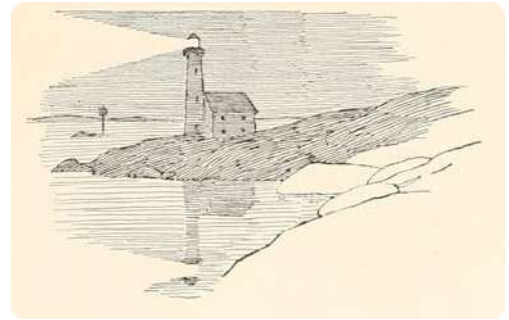

Ririro

Deel 2 - Bob en Betty's zomer met Kapitein Hawes

De zeilzolder.

'S Nachts, vooral in de echt donkere nachten, keken de kinderen met niet aflatende belangstelling naar de grote lamp van de vuurtoren op de punt.

Kapitein Hawes had het gebruik van vuurtorens uitgelegd, hoe ze 's nachts de weg naar schepen wezen, zoals borden op straathoeken of kruispunten, en hij waarschuwde hen ook om weg te blijven van de rotsen. Op een dag ging hij met de kinderen uit roeien naar de vuurtoren. De lichtwachter nam ze mee in de toren en toonde hun trots de krachtige lamp met zijn ingewikkelde reflectoren, en legde alles uit. Betty bewonderde het heldere, glanzende uiterlijk van de lamp en was verbaasd te

horen dat de man zelf voor dit alles zorgde. Ze had gedacht dat alleen een huishoudster kon zorgen voor zo'n glans.

Een andere keer nam Kapitein Hawes de kinderen mee naar Barry's zeilzolder, waar de zeilen

voor het nieuwe schip werden gemaakt. Hij had ze al iets over het zeilen maken verteld, maar hij wist dat ze het beter zouden begrijpen door het in het echt te zien. De zeilzolder bleek, net zoals alles wat met schepen te maken heeft, heel interessant. De brede schone vloer en de mannen op hun lage banken die de naden van het zware canvas naaiden waarbij ze stevige leren "handpalmen" gebruikten in plaats van vingerhoeden, maakten grote indruk op de jongen en het meisje. En ze gebruikten nog meer bijzondere gereedschappen en vreemde attributen.

Aan de muur in een hoek van de zolder was een gevarieerde verzameling van schoothoeken en ringen te zien, die ook de nieuwsgierigheid van de kinderen wekte. Deze moesten,

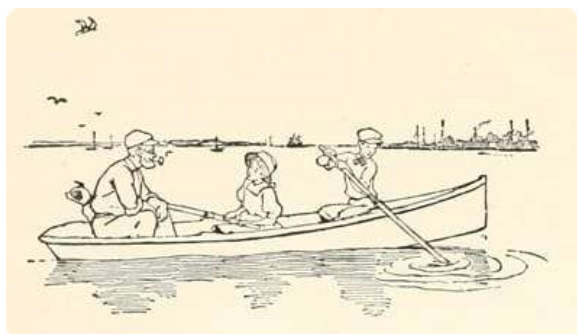

zo werd uitgelegd, in de hoeken van de zeilen worden genaaid om de touwen voor het optuigen vast te houden. Hier en daar lagen compacte, zware rollen canvas, waar zeilen van waren gemaakt, klaar om te worden weggevoerd en opgetuigd te worden aan de hoge masten en brede werven van het schip. Dit waren de zeilen die er later zo licht en sierlijk uit zouden zien als ze het schip mee voerden op de wind. De zomerdagen gingen snel voorbij voor de kinderen, en Kapitein Hawes stond erop dat ze zich moesten haasten om te leren zwemmen. Samen met de hulp van Patsey oefenden ze dagelijks. Na het eerste voorzichtig waden en spetteren genoten ze er enorm van, en voordat de zomer echt voorbij was hadden ze geleerd het hoofd

boven water te houden. Ze konden nog niet ver zwemmen, maar dat zou met de tijd komen als ze meer kracht hadden opgebouwd. Ze hadden in ieder geval een begin gemaakt, en waren terecht heel trots op hun prestatie.

De boomstam: De twee kinderen leerden, onder leiding van de Kapitein, ook roeien, hoewel de riemen van het bootje nogal zwaar voor hen waren en soms, vervelend

genoeg, in het water bleven haken. De Kapitein noemde dit "een krab vangen". Maar desondanks was het allemaal erg leuk! Vaak nam Kapitein Hawes ze mee in zijn zeilboot, de Mary Ann. Hij

zeilde dicht langs een boomstam die bij de scheepswerf hoorde, en liet hen zien waar het hout vandaan kwam, voor de bouw van het schip. Hij legde uit hoe het diep in de achterste bossen was gekapt en over de rivieren naar de zee was vervoerd op een vlot. Het grote vlot werd nu op zijn plaats gehouden door een frame van boomstammen, aan elkaar vastgemaakt met kettingen. Hier zagen de kinderen de mannen de speciale boomstammen uitkiezen die ze nodig hadden. Ze moesten verschillende trucs moeten uithalen zoals peddelen en balanceren met boothaken, om de boomstammen de goede kant op te krijgen. Sommigen

zouden zelfs op een boomstam naar de scheepswerf peddelen, balancerend als een koorddanser. Maar af en toe gebeurden er ongelukken en kregen ze meer dan natte voeten. Dit tot grote vreugde van hun kameraden. Toen de boomstammen de scheepswerf bereikten, werden ze tot planken gezaagd met de zweepzagen en de machinezagen en daarna in vorm gesneden, zoals ze al hadden gezien, met bijlen. Tot slot werden ze helemaal passend gemaakt voor hun plaats op het schip. Je begrijpt natuurlijk wel dat de kinderen deze constructie met houten planken ook moesten uitproberen! Dus ze bouwden een vlot voor zichzelf, van losse planken die langs het strand lagen. Terwijl Betty de passagier was, spande Bob zich krachtig in om het vlot rond te laten varen in het ondiepe water. Patsey

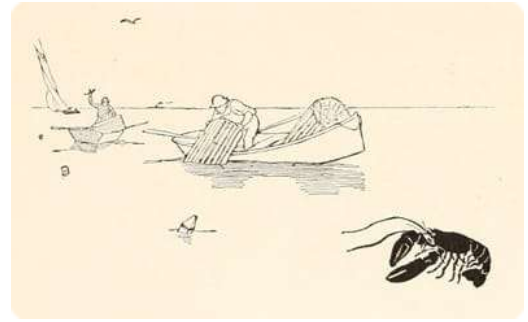
Quinn, ambitieuzer en gewend om regelmatig nat te worden, deed stoutmoedig de houthakkers na in hun evenwichtskunsten. Dit ging niet helemaal zonder kleerscheuren maar dat

baarde hem maar weinig zorgen. In het water zijn was voor hem ongeveer hetzelfde als eruit zijn. Het waren drukke, gelukkige dagen voor de kinderen. Er was altijd genoeg te zien of te doen. Patsey was nieuwsgierig naar de dingen van de stad, maar Bob en Betty waren er volkomen zeker van, in ieder geval tot nu toe, dat de kust een veel interessantere plek was dan de stad.

De tewaterlating

De kinderen hoorden altijd verhalen over het vissen op kreeft, want dat was een belangrijke industrie daar. Dus kapitein Hawes nam ze mee in zijn boot om de vissers aan het werk te zien terwijl ze hun

vallen binnenhaalden. De visbeddingen waren bezaaid met boeien. Elke visser had zijn eigen boei, met zijn eigen merkteken. Aan elke boei was met een lange lijn een val bevestigd. Beneden op de bodem zouden de kreeften dan achter het aas in de vallen kruipen en er dan niet meer uit kunnen. Maar Bob en Betty waren teleurgesteld toen ze zagen dat deze kreeften dof groen uit het water kwamen in plaats van prachtige

helder rood, want dat ze hadden verwacht. Kapitein Hawes legde uit dat ze rood zouden worden nadat ze gekookt waren. Vandaag was de dag van de tewaterlating van één van de nieuwe schepen die de kinderen bij hun eerste bezoek al op de scheepswerf

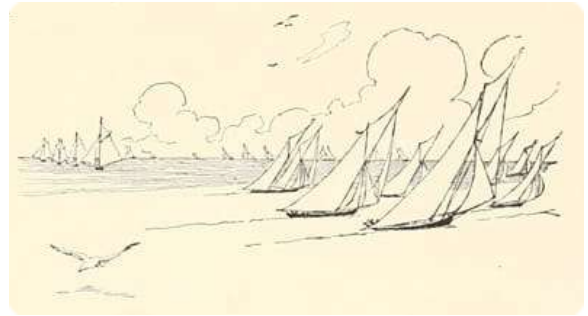

hadden zien liggen. Hoogwater was de beste tijd, en het hele dorp liep uit om het evenement te zien. Kapitein Hawes had hen verteld dat ze het schip spoedig in de baai zouden zien drijven. Dit was moeilijk te geloven. Hoe zou het mogelijk zijn om dat grote schip ooit te verplaatsen? "Wacht maar af en je zult het zien", verzekerde de Kapitein hen. Op de werf was iedereen enthousiast en opgewonden. Kapitein Hawes zette de

kinderen op een hoge houten balk vanwaar ze goed uitzicht hadden. Het schip, helemaal versierd met vrolijke, wapperende vlaggen, was in haar "wieg" geklemd. De banen waarlangs ze naar beneden moest glijden waren goed ingevet en de bouwer wachtte tot het tij op zijn hoogst was.

Eindelijk was het moment daar. Het signaal werd gegeven. De werklieden gingen druk aan de slag met de banen onder het schip

vandaan te halen, de

hefwiggen op te zetten en de weinige overgebleven stutten weg te slaan. Daarna moesten ze, met gevaar voor hun leven, snel naar de kant rennen. Toen kwam het grote schip langzaam "tot leven", en begon toen te bewegen. Langzaam maar gestaag aan snelheid winnend, begon het schip over de banen te glijden. Snel en sneller, aan vaart winnend, rende ze, alsof ze echt leefde, gracieus glijdend de zee in! Daarna snelde het schip ver het diepe water in, waarna ze prachtig gelijkmatig bleef drijven. Van een massa planken en balken leek ze nu een groot levend wezen te zijn geworden. De toeschouwers juichten haar toe en zwaaiden met hun hoeden. Het schip nam trots haar plaats in op zee, waar ze de rest van haar leven zou doorbrengen. Bob en Betty waren zo onder de indruk dat zelfs de spannende zeilrace die ze die middag hadden gezien, niets meer leek voor te stellen in vergelijking met de tewaterlating van het grote schip.

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Deel 3 - Bob en Betty's zomer met Kapitein Hawes

Het wrak

Voor de kinderen was de zee met zijn vele veranderingen een heel nieuw gezicht. De ene dag was de zee plat, kalm en glanzend, als een grote spiegel. Maar het water kon, door een briesje, snel veranderen naar verschillende tinten blauw. Een andere dag waren er witte schuimkoppen te zien en opspattend water, als de wind sterker werd.

En de zee was zoo groot! Kapitein Hawes verzekerde hen dat het nog groter was dan het leek. Hij vertelde hen ook dat als ze naar de verre rand van de hemel zouden gaan, ze nog een zee zouden zien die net zo groot was en

dat het vele, vele dagen zou duren om naar de andere kant van de zee over te steken.

Als de wind hoog blies en de golven tegen de rotsen sloegen en de witte nevel opsteeg, nam hij ze mee naar het strand om de storm te bekijken en de branding te zien binnenrollen. Natuurlijk was het dan tijd voor

rubberen laarzen en regenpetten en regenjassen, zoals de zeelieden dragen in ruig weer.

Op een dag tijdens een hevige storm aan de oostkust, toen ze nauwelijks rechtop konden blijven staan door de wind, zagen ze een zeilschip vergaan op de rotsen.

Iedereen aan wal was enorm geschrokken. De reddingsboot met zijn dappere bemanning ging snel op weg om de matrozen te

redden, die zich vastklampten aan de rand van het schip, wachtend op hulp. Ze werden allemaal gered, maar het schip was verloren en sloeg kapot tegen de rotsen.

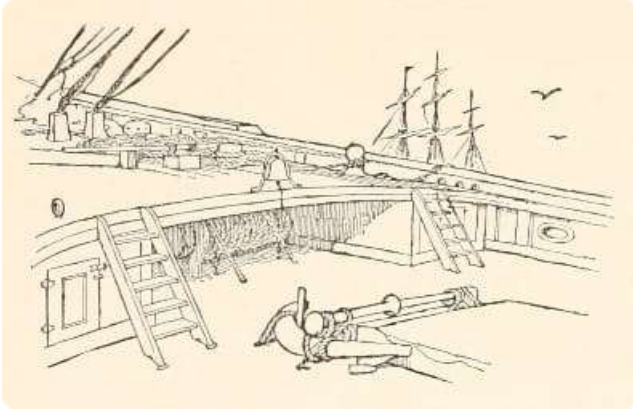

Zo kwam een groot aantal stevige schepen vaker aan hun einde, zei de Kapitein tegen de kinderen. Dit was wat er nu eenmaal gebeurde op zee. Een paar dagen later, toen de storm voorbij was en de zee weer kalm werd, roeide Kapitein Hawes met de kinderen naar de rotsachtige punt om het wrak te bekijken. Hier lag het gestrande schip stevig ingeklemd tussen de rotsen. Haar masten waren weg, ze was in meerdere stukken gebroken en de rafels van de zeilen wapperden in het rond. Het goede vaartuig had ooit gevaren, maar was nu een waardeloos wrak.

En toen de Kapitein eenmaal begonnen was met zijn verhalen, vertelde hij hen nog meer lange en opwindende verhalen over zijn verschillende reizen en avonturen, en over de wakken die hij had gezien.

De hijsmannen

Dit leven aan zee sprak eindeloos tot de verbeelding van de kinderen en bood een nooit aflatende hoeveelheid prachtige dingen om te zien en te leren. Op een dag zei

Kapitein Hawes: "Nu zullen we naar de kade gaan en naar de hijsmannen gaan kijken die het nieuwe schip, dat we te water zagen gaan, verder af gaan maken.

Je begrijpt natuurlijk wel dat de kinderen dat maar

wat graag wilden. Kapitein Hawes, die iedereen kende en overal welkom was, nam ze mee aan boord en liet ze alles zien, van de boeg tot de achtersteven. En alles aan het schip was zo goed op maat gemaakt dat de kinderen zich hier voortdurend over verwonderden.

Hoog boven in de mast krioelde het van de mannen die, op duizelingwekkende hoogte, gevaarlijke stunts uithaalden om de zeilen en touwen vast te maken.

De kinderen keken ademloos toe.

Buiten op de werven waren zeelieden bezig de nieuwe zeilen, die gemaakt werden op de zeilzolder, in de goede vorm te leggen. Het hele werk leek een wonderbaarlijke wirwar van lijnen en touwen en zeildoek die allemaal in de knoop zaten. Kapitein Hawes probeerde uit te leggen wat elk touw betekende en hoe het werd gebruikt.

Maar het waren er teveel en het was allemaal erg verwarrend. Elk touw, zei hij, had zijn eigen naam. Elke

zeeman moest de naam van het touw precies kennen om zijn werk te kunnen doen.

De hijsmannen maakten kleine touwladders van de reling tot de dwarsbomen van het schip door kleine dunne lijnen aan de zware koorden te vast te sjoeren. Deze lijnen moesten natuurlijk de grote masten op hun plaats houden. De kinderen

verwonderden zich er allemaal over, maar begrepen lang niet alles. Vooral Bob was hier geïnteresseerd in, want klimmen begreep hij wel, en dit klimmen was nog veel en veel hoger dan wat de grootste jongen van zijn school kon doen.

De kok liet hen de kombuis zien en dat vonden ze ook enorm leuk. De kombuis is de keuken op een schip. Het is een klein keurig kamertje, met handige planken en kastjes waarin alles wat nodig is, op het gebied van koken, opgeborgen kan worden. Borden, schalen, potten en pannen. De kachel was stevig vastgeketend zodat er

geen gevaar voor brand zou zijn bij een harde storm.

Voor Betty was de kombuis het meest leukste deel van het schip. Ze kreeg onmiddellijk zin om te koken en vond het maar een beetje gek om een zeeman te zien koken.

Walvisvangst

De stadskinderen werden nooit moe van de reisverhalen van Kapitein Hawes, en de Kapitein, met zulke goede luisteraars, werd er nooit moe van om erover te vertellen. Dus zo vormen ze een perfecte combinatie.

Hij vertelde hoe hij als jonge man op walvisjacht ging. "Natuurlijk weten jullie wat walvissen zijn, het zijn grote zeedieren. Je zou ze eigenlijk geen vissen kunnen noemen, ze zijn

vaak zo lang als een huis. Deze enorme wezens leven in de noordelijke en zuidelijke zeeën. Maar eens was er een keer een walvis verdwaald. Deze kwam in een baai terecht, niet ver van hier." Nu waren de kinderen echt enthousiast. "O, als er deze zomer maar één zou komen!", riepen ze. De Kapitein zei dat er een kans zou zijn maar dat ze er niet op moesten rekenen.

Toen het schip de verre zeeën bereikte waar walvissen te vinden waren, werden er "uitkijkmatrozen" boven op de mast gestationeerd om naar de walvissen uit te kijken. Toen er één werd gezien, riep de uitkijkmatroos: "Kijk de walvis spuit water." Want de walvissen hebben de gewoonte om water op te spuiten wanneer ze naar de oppervlakte komen om te ademen. Dan werden de boten neergelaten en gingen de matrozen achter de walvis aan. Dan naderden ze hem en roeiden ze zo dichtbij als ze durfden. De harpoenier die op de boeg van de boot stond, slingerde dan zijn harpoen in de zijkant van het grote dier.

De walvis maakte meteen grote opschudding, hij klapperde met zijn staart en sloeg met zijn vinnen tegen het water, en dook toen diep naar beneden. De matrozen trokken dan aan het touw, dat aan de harpoen was vastgemaakt, als de walvis naar beneden ging. Soms moesten ze het touw zelfs doorsnijden om niet onder water te worden gesleept. Maar als dit niet gebeurde, kwam de walvis na een tijdje naar boven en begon de boot met een geweldige snelheid voort te slepen. Na

verloop van tijd zou hij moe worden en zou de boot weer dichterbij worden geroeid en dan zou een harpoen in zijn zijkant worden gestoken totdat hij helemaal dood was. Het was allemaal opwindend en gevaarlijk werk, want soms viel de walvis de boot

aan en versplinterde hem met een klap van zijn staart, en de mannen, vaak zwaar gewond, werden dan in zee gegooid en verdronken soms. De dode walvis werd naar het schip gesleept. Als het schip aan de kant afgemeerd was, werd het lichaam in stukken gesneden. De grote stukken vetspek werden gesmolten in potten boven het vuur op het dek. De olie liep weg in vaten en deze werden in het ruim opgeborgen.

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Deel 4 - Bob en Betty's zomer met Kapitein Hawes

Het schip laden

Kapitein Hawes maakte voor de kinderen een kleine speelgoedzeilboot waarmee

ze in de baaien langs het strand konden zeilden. Hij liet ze zien hoe ze de zeilen moesten vastmaken en het roer moesten instellen,

zodat de boot "overstag

zou gaan" en tegen de wind

in zou zeilen. Zeilen "op de wind", noemde hij dat.

Omstreeks die tijd hoorden ze dat het nieuwe schip, nu helemaal opgetuigd en met alle zeilen op zijn plaats, naar de naburige haven was gebracht om haar lading te halen en op weg te gaan voor een lange reis. Omdat de kinderen het schip graag weer wilden zien, nam de Kapitein hen mee op deze kleine reis naar de haven

waar ze al het voorbereidende werk konden zien.

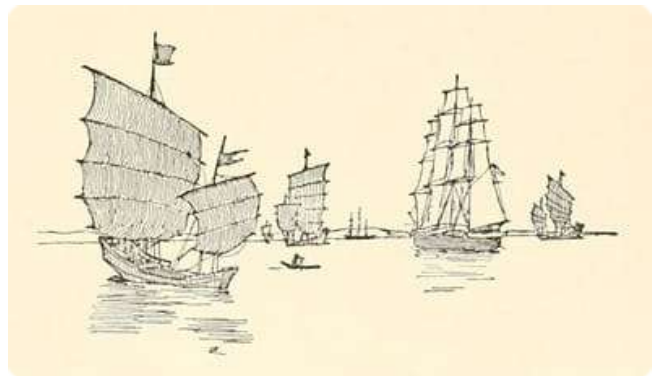
Het laden van een schip is altijd een inspannende en haastige aangelegenheid, met veel drukte, geschreeuw,

gesleep en duwen en trekken van goederen. De kinderen vonden, onder Patsey's leiding, een goed uitkijkpunt en keken, gezeten op een paar dozen, weer vol verwondering naar alle bedrijvigheid.

Drukke havenmannen haastten zich om vaten de loopplank op te rollen en tassen naar binnen te dragen waarna ze vervolgens netjes opgeborgen werden op het dek. Balen en dozen

werden over de reling gehesen om door de luiken het ruim in te zakken. De stoommotor zoemde, de stuurman riep bevelen, en voor de kinderen leek alles een grote warboel. Maar is

feit was het geen warboel en wist iedereen precies wat hij moest doen en vorderde het werk snel.

De grote hoeveelheid goederen die aan boord ging, verbaasde Bob en Betty. Ze hadden nog nooit zoveel dozen, vaten, balen en zakken gezien. En toch was dit nog maar het begin, want de Kapitein vertelde hen dat het zelfs in dit rappe tempo nog vele dagen zou duren om het schip te laden.

Toen het eerste deel van de lading aan boord ging, stak het schip hoog uit het water, maar als alles binnen zou zijn, zou het schip dieper in het water komen te liggen. Precies op het punt waar de groene en zwarte verf op de zijkanten, voorkant en achterkant van het schip samen kwamen. Hier was al over nagedacht voordat ze werd gebouwd, legde Kapitein Hawes uit. De scheepsontwerper wist precies hoe ze in het water

moest liggen als ze geladen was. Dat zou geen verrassingen meer opleveren!

Het schip zou op reis gaan naar het Oosten. De Kapitein was daar vaak geweest, ver weg in de Chinese zeeën, waar vreemde vaartuigen op het water waren zoals jonken met hun vreemde, hoge zeilen, en matrozen met vlechten op hun rug. Alles was daar zo anders dan in ons deel van de wereld.

Verbrand op zee

's Avonds, terwijl kapitein Hawes zijn pijp zat te roken,

vertelde hij de kinderen over verre landen die hij tijdens zijn reizen had bezocht, en stelde dan voor om deze plaatsen op een wereldkaart op te zoeken. Voor Bob en Betty was dit nieuw en ze vonden het heel leuk en interessant. China en Groenland betekenden nu zoveel meer

dan alleen maar een paar namen.

Over IJsland en Groenland vertelde hij dat daar in die streken, waar bijna alles met sneeuw en ijs bedekt was, bepaalde dieren leefden die nergens anders te vinden waren, zoals de grote witte ijsbeer en de walrus.

"Nou, wij kennen wel een ijsbeer," onderbrak Betty de Kapitein. De ijsbeer was een oude bekende voor hen. Ze hadden hem vaak in Central Park gezien.

"Nou, dat is al heel goed," zei de Kapitein. "Nu weten jullie ook waar hij vandaan komt. Ik ben, tijdens mijn reizen, meer dan eens zijn kant op geweest.

Vaak joegen walvisvaarders in die gebieden juist de walvis weg. Het waren gevaarlijke zeeën om in te werken, aangezien er veel ijsbergen waren en het risico op mist rond de ijsbergen groot was. Dan was het erg gevaarlijk om te varen."

Maar, vertelde de Kapitein, wat zeelieden het meest vreesden, was vuur op zee. Dit gebeurde zelden, maar als het gebeurde was het altijd erg. Eens werd het schip van de Kapitein 's nachts tussen de ijsbergen verbrand. Er zat niets anders op dan naar de roeiboten te gaan en daarmee

naar de kust te vluchten, die gelukkig dichtbij was. Ze verloren alles behalve de kleren die ze droegen en een kleine hoeveelheid proviand.

En daar, terwijl ze toekeken, ging het schip

op in een hoge vlammenzee en dat was het laatste wat ze van het schip zagen. De Kapitein zei dat ze zich daar toen behoorlijk koud en eenzaam voelden, ver weg van de rest van de wereld, met geen andere manier om weg te komen dan in de kleine roeiboten.

Gelukkig wisten ze toen al snel een Eskimo-dorp te bereiken. De Eskimo's zijn de inboorlingen die daar altijd zijn blijven wonen. Het zijn kleine mensen, allemaal

gekleed in zware, warme pelzen, die sneeuwhuizen bouwen, waarin ze, zelfs bij het koudste weer, lekker warm blijven. Ze leven van jagen en vissen. Ze werpen speren in zeehonden vanuit hun kano's en vissen door gaten in het ijs. Dit zijn de mensen over wie je de ontdekkingsreizigers hoort

vertellen als ze op expeditie gaan naar de Noordpool. Kapitein Hawes vertelde dat er gelukkig vaak walvisjagers in deze streken rondtrokken, dus werden de Kapitein en zijn maten al vrij snel opgepikt door een passerend schip en naar huis gebracht.

Het schip vaart weg
De zomer ging nu snel
voorbij en de
zomervakantie van de
kinderen zou ook al snel
ten einde lopen. Voordat ze
naar huis moesten

vertrekken was de Sachem
- dat was de naam van het nieuwe schip - klaar om de zee op te gaan. De kinderen hadden haar "boegbeeld" uitgebreid bewonderd. Het beeld was een, uit hout gesneden, prachtig Indiaans opperhoofd, verguld en in felle kleuren geschilderd. Het schip had haar hele lading binnen, de luiken waren gesloten en alles was ingepakt en vastgezet en klaar voor de lange reis.

Het schip zou op weg gaan naar het Verre Oosten, vertelde de Kapitein. Eerst zou ze enkele Zuid-

Amerikaanse havens aandoen, dan de oceaan oversteken naar Afrika, vervolgens stoppen in Kaapstad en andere minder belangrijke havens, dan rond de Kaap zeilen en via de Indische Oceaan op naar India gaan.

Daarna zou ze nog

doorvaren naar China en Japan.

Met de goederen die aan boord waren, zou handel worden gedreven in de verschillende havens. Handel drijven betekent de goederen ofwel verkopen of ruilen voor de dingen die in verre landen worden gemaakt of gekweekt. Die dingen zouden ze dan weer mee naar huis nemen om op onze markten te verkopen. Dit was de manier, legde Kapitein Hawes uit, waarop wij veel goede dingen krijgen die we in ons eigen land niet kunnen laten groeien of niet kunnen maken.

De dag dat het schip vertrok, wenste iedereen haar een goede reis. Met alle zeilen gehesen zag het schip er prachtig uit. Een zachte landbries vulde haar zeilen en langzaam en gracieus voer ze weg, op weg naar de open zee. De stoomboten en de sleepboten in de baai floten met hun sloopstoeters een groet naar het schip. Kapitein Hawes vertelde de kinderen, met een diepe zucht, dat dit waarschijnlijk het laatste vierkant getuigde schip was dat ze deze haven zouden zien

verlaten, aangezien het ouderwetse schip met dit soort zeilen nu bijna niet meer gemaakt zou worden. Een nieuw soort schip, met zeilen voor en achter, was praktischer en werd nu steeds vaker gebruikt. Maar zelfs dit soort schepen konden niet op tegen de stoomboten. Tegenwoordig vervoerden stoomboten en vrachtschepen bijna alle goederen.

Ze keken het schip na tot het ver weg was. De zon ging onder en het enige wat ze nog van het schip zagen was een kleine zwarte vlek aan de horizon.

En nu was het ook voor Bob en Betty tijd om naar huis te gaan, want deze zomervakantie was ten einde. Weer thuis waren ze net op tijd om de oorlogsvloot van het land te zien. Dit was de nieuwste ontwikkeling op het gebied van zeevaart. Het waren grote, massieve stalen schepen, zonder zeilen, aangedreven door stoom. Ze waren enorm indrukwekkend, maar wacht maar tot je Bob en Betty over hun zomer met Kapitein Hawes hoort vertellen, dan zul je alles te weten komen over zeilschepen.

